

יומנו של ראש המועצה

שונות, שיתוף פעולה, סגירת פערים - אלו הם ערכי משגב. אין תחום שבו אני לא חוזר לערכי יסוד אלו, כדי לבחון מה ראוי שתהיה מדיניות המועצה.

בשבועות הקרובים אני מבקש לבחון את משגב ע"פ סולם אחר, לא של ערכים אלא של יעדים.

Sustainability, Diversity, Equity, Inclusion

בעברית - קיימות, מגוון, הגינות, הכלה.

אתחיל בקיימות. מקובל להתייחס לקיימות כיעד עם היבט סביבתי, היבט כלכלי והיבט חברתי.

זכיתי להכיר את ד"ר יוסף שכטר, המורה של ה"שכטריסטים" שהקימו את יודפת. חלק מהחזון שלו שנגע בי מאוד, היה מה שהיום נקרא "ירוק". השכטריסטים עסקו בחקלאות אורגנית, בהתאמת הצריכה והרכוש הפרטי לסולם ערכים קהילתי ורוחני ולא פרטני ורכושני. השכטריסטים עסקו ב"קיימות" עוד לפני שהמונח היה מקובל. המתכנן הראשון של יודפת תכנן יישוב אקולוגי בו הפרת השטח תהיה מינימלית והשטחים לתעסוקה ולשירותים יהיו נגישים ברגל. אני זוכר שבכל יודפת היו פחות מ-5 כלי רכב. הבדווים שגרו ביודפת נסעו לסחי' ולערבאה בטרקטורים או הלכו ברגל. גם אני הגעתי לכמה ימי הורים במשגב בדרכיבה על סוס. בערב נעים באותם ימים לא היה אף רכב וכל בוקר יצאה שיירה של חמורים לסחי'ן. בכאוכב היו אולי 10 כלי רכב בכל הכפר. היום, דפוס השימוש ברכב הפך לאתגר מס'ו לקיימות ומקור מס'ו לזיהום ול"עקבת הפחמן" של פעולותינו היום-יומיות. גם בערב נעים, גם בכאוכב וגם ביודפת.

חלק גדול מההתיישבות היהודית בגליל, לסוגיו השונים, היה מבוסס על חלום החזרה לאדמה, הסתפקות במועט, ובינוי של קהילה רוחנית שהיא גם "מאזנת" מבחינת הייצור והיצירה מול הצריכה וההשפעה הסביבתית. כשהיו פחות מ-2,000 תושבים במשגב, כבר היו 29 יישובים - כל אחד ואחד עם מאפיינים שונים, מבחינה רוחנית וגם חומרית: מדיטציה, דרך האימון, זמרים דתיים שונים, יזמות ותעשייה כאורח חיים, קליטת עלייה, חקלאות הרדית, תירות ונופש ועוד. אז והיום, כל יישובי משגב רואים את עצמם כ"יישובים לדורות" ששואפים ליישם עקרונות של קיימות. יישובי משגב הבדווים אינם פרברים עירוניים. גם יישובי משגב היהודיים.

"התיישבות" היא בנייה של יישובים במקומות שקודם לכן לא היו. יש במשגב התיישבות בדווית ויש התיישבות יהודית. ההתקדמות של כולם משולבת.

כל "יישוב לדורות" שואף ל"קיימות". יישוב פרברי שמבוסס רק על יוממות אינו "בר קיימא". יישוב כפרי שמבוסס על שילוב כלכלי, חברתי וקהילתי, על רב-גוניות ועל קיימות ושיתופי פעולה אזורים-כן. היום אנשים רבים עובדים מהבית. האזורים בעולם שבהם מתפתחות הטכנולוגיות המתקדמות ביותר, אינם דווקא אזורים מטרופוליניים אחידים. גם למרחב הכפרי יש מקום ותפקיד ב"כפר הגלובאלי". שילוב החברה הערבית בכלכלה מתקדמת הוא האתגר האזורי העיקרי. גם לתושבי הגליל היהודים יש בו חלק. התהליך תלוי בפיתוח השכלה והכשרה מקצועית, שירותים ציבוריים ותשתיות תחבורה, בריאות ותרבות וגם תעסוקה ומסחר.

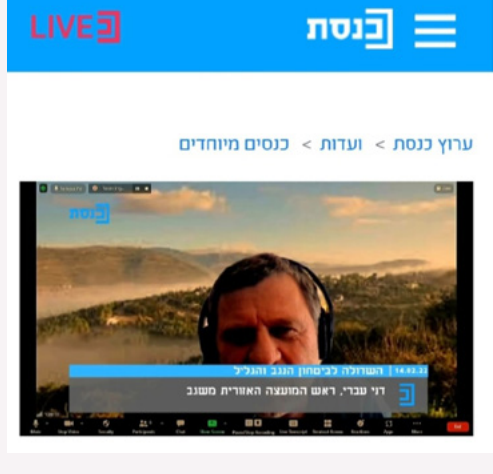
בימי הביניים ובתקופה הטורקית היהודים היו חלק מהחברה הערבית בגליל. מתיישבי ראש פינה "גיא אוני"/ ג'עוני הראשונים היו מיהודי צפת. החברה הערבית ברובה איננה מתייחסת להתיישבות היהודית כ"איום" או כ"חסם". ברור לכולם, למשל, שמצבן של חיפה, עכו ונהריה משפיעות על החברה הערבית והיהודית בגליל במידה דומה. היישובים העירוניים החדשים בלב הגליל - נוף הגליל, כרמיאל, מעלות - תרשיחא משפיעות עוד יותר. לכל תושבי הגליל, יהודים וערבים, יש אינטרס שכרמיאל תפתח, תגדל ותשגשג.

יישובי משגב הבדווים והיהודיים, כולם יישובים כפריים וקטנים. כולם קיימים, מתפקדים, משולבים במרחב, וזקוקים לתכנון שייקח בחשבון ריבוי טבעי וצמיחה כלכלית מדורגת וברת קיימה בהיבט המקומי, האזורי והגלובאלי. האתגרים ביישובים השונים הם שונים. היישובים עצמם שונים אחד מהשני. אי אפשר לכפות אחידות בבחינת One size fits all.

על הר כמון יש את היישובים מכמנים, כמאנה וכמון. בכמאנה הפיתוח מתקדם במקביל בשכונות מרוחקות אחת מהשנייה. אגף הנדסה של המועצה מפתח שצ"פים, מגרשי ספורט, מגרשי משחקים ומבני ציבור, חלקם משותפים לכל תושבי ההר. בכמון ובמכמנים הפיתוח מתקדם בשכונות מרוכזות, ולכן העבודה יותר פשוטה. בפגישה השבוע עם וועד כמאנה דנו בתיאום העבודות ההנדסיות הרבות שמתרחשות במקביל בשנתיים האחרונות. מבנה היישוב מכתוב פיתוח "מבוזר" ולא "מרוכז".

נפגשתי השבוע עם מנכ"ל משרד השיכון ועם הסמנכ"לית הממונה על בנייה כפרית. השתתפתי בישיבת שדולת הגליל בכנסת בה השתתפו חברי כנסת מהקואליציה ומהאופוזיציה וראשי רשויות בגליל.

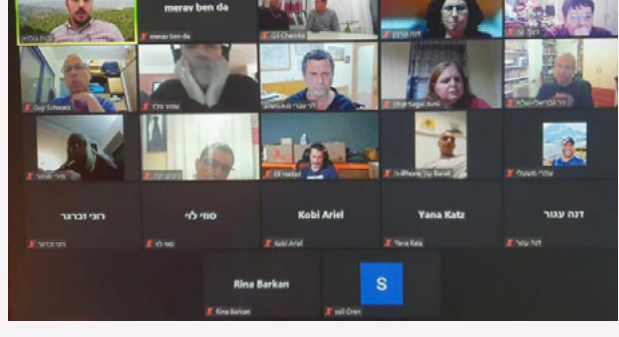

השתתפתי בישיבת ראשי רשויות החברות באשכול בית הכרם ובישיבת הנהלת האשכול. אני מקווה שיישובי בקעת סחי'ן יצטרפו בקרוב לאשכול, ובכך הוא יהפוך באמת ל"אזורי".

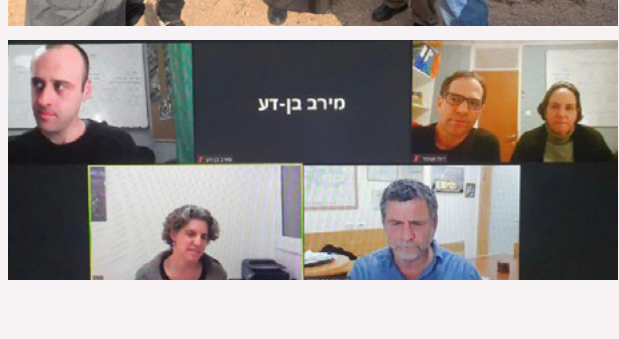
שוחחתי עם מנהל בכיר בקופת חולים כללית בקשר להפעלת המרפאה בהר כמון. נפגשתי, יחד עם מנהל אגף הנדסה עם הנהלת רשות ניקוז גליל מערבי. הרשות מטפלת באגן החלזון, נחל שגור, נחל כבול, ונחל חמרה.

השתתפתי בישיבת וועדת המשנה לתכנון ובנייה ורשות רישוי של הוועדה המקומית לת"ב.

נפגשתי עם הנהלות היישובים רקפת, ראס אלעין, כמאנה ועם מוזמנים נוספים בכל אחד מהפורומים.

נפגשתי עם נציגי ציבור ותושבים מהיישובים סלאמה, (שכונת מריסאת ושכונת ענאן), חוסנייה, יודפת, מעלה צביה, עצמון, מורשת ואשחר.

קראנו בשבת את פרשת כי תישא - היא "פרשת העגל". במעשה העגל זכינו לחנינה בזכות משה רבנו. מובא בספר "שמות רבה" מ"ג פרשת כי תישא, סימן ה', דיון של חז"ל בעניין "ויחל משה" - זו הפעולה שעשה משה כדי לבקש חנינה, אומר רבי יהושע מסחי'ן (כן סחי'ן!) בשם ר' לוי שזוהו הרגע שהתורה משנה לשונה בהתייחס לה' מלשון יחיד (של משה) ללשון רבים (של כלל ישראל). בכל אופן בעקבות הפנייה ה' נוהג ברגע הקשה ביותר במידת הרחמים "וינחם ה' על הרעה..." (שמות ל"ב, י"ד) ומשאיר למשה את הפעולה ה"משמעתית". אלולא כך הכל היה נגמר אחרת. כולנו בעצם קיימים וחיים בזכות "מידת הרחמים". ולפנים משורת הדין! כולנו. שבוע טוב!

**שלכם,
דני עברי**